

РЕШЕНИЕ

№ 218

град Смолян, 22.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СМОЛЯН в публично заседание на петнадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Гургана Кузманова

при участието на секретаря Веселина Младенова
като разгледа докладваното от Гургана Кузманова Гражданско дело №
20215440101205 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „*“ООД * против „*“ЕООД *, в която се твърди от ищеца, че от страна на ответника е закупено дизелово гориво и бензин съгласно фактури №* от 31.07.2021 г. и №* от 30.06.2021 г. от бензиностанцията на * ООД *, като в самите фактури са посочени касовите бонове при отделните зареждания на МПС на ответната страна. Задължението по двете фактури е общо за сумата от 27 034,53 лева, като от фактура № №* / 31.07.2021 г. е изплатена сумата от 8 710,81лв. и към 31.08.2021 г. и към датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда остатъкът от задължението по партидата на длъжника към 30.09.2021 г. е в размер на 16,323,72 лева главница. Изискуемостта за заплащане на задължението започва от датата на издаване на фактурите и същите са просрочени. Претенцията за лихви е от датата на издаване на заповед за незабавно изпълнение.

Ответникът е подал възражение по чл.414 от ГПК, поради което и съобразно дадените от заповедния съд указания предявява и настоящия иск за установяване на вземането си по издадената по ч.гр.д.№*/2021г. заповед за изпълнение.

Моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника ,че ответникът дължи на ищеца сумата от 16 323,72 лева, представляваща останало задължение по фактури № №* от 31.07.2021 г. и №* от 30.06.2021 г., за което по ч.гр.д. № */2021 година по описа на РС * е издадена Заповед № */13.10.2021г.за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил писмен отговор, с който ответникът

оспорва иска. Твърди, че е извършвал зареждане на горива почти ежедневно на бензиностанцията на ищеца в *. Между страните била установена практика в края на съответния месец да се издаде фактура, обобщаваща всички зареждания в рамките на месеца. Твърди, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ТПК, описаните в процесиите фактури количества горива, съгласно включените в двете фактури касови бонове са платени изцяло и в този смисъл не съществува задължение в тежест на ответника. Разплащанията са извършвани обичайно в брой, в деня на зареждането, при което е предоставян и описаният във фактурата фискален касов бон. Имало е случаи, при които са плащани наведнъж, описаните в няколко фискални бона количества горива и суми, срещу което са предавани и оригиналите на фискалните касови бонове. В други случаи от „*“ ЕООД се нареждала по-голяма сума от превода, по която е приспадано задължение по минали зареждания. С исковата молба, не се представят касовите бонове при отделните зареждания и описани в самите фактури. Същите /„касови бонове“/ не удостоверяват само „зареждане“, а „удостоверяват „плащане“, защото са фискални бонове - касови бележки, а не касови бонове за зареждане /ако въобще такъв счетоводен документ съществува в правния мир/. Фискалните бонове, описани със своите индивидуални номера, са т. нар. фискални касови бонове, чието значение е описано в нормативната уредба, както следва: Фискалният Бон /Касовата Бележка/ е първичен счетоводен документ, който се издава задължително за всяко отделно плащане в БРОЙ по доставка на стока или услуга, независимо дали за тази доставка е издадена Фактура. В представения с настоящия отговор касови бонове : 48 отразяват плащане в брой, като 47 са описани във фактурата от 31.07.2021 г., а именно: ***** Понастоящем не разполага с фискалните касови бонове по Фактура № */31.07.2021г., със следните номера: *****

Условията и редът, по който се издават фискални касови бележки, е регламентиран в Наредба № Н-18/2006 г.: Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/2006 г. всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги в или от търговски обект, чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи (ЗПУПС) или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги (ЗПУ). Издаването на фискална касова бележка от ФУ се свързва с плащането, направено във връзка с извършена в търговски обект доставка/продажба на стока или услуга. При плащане в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, или с други заместващи парите платежни средства, задължението е търговецът да издаде фискален бон със спецификите при търговците на течни горива. След получаване на

плащането, издадената фискална касова бележка се предоставя на клиента. Последните изводи, следват от следните законови текстове: Цитираната Наредба No Н-18 от 13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти предвижда специални правила за бензиностанциите, като чл. 3, ал. 2 казва, че лице, което извършва продажби на течни горива чрез средства за измерване на разход, е длъжно да регистрира и отчита продажбите на течни горива чрез издаване на фискална касова бележка от ЕСФП, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, наличен паричен превод или пощенски паричен превод по ал.1. Задължението за издаване на фискален бон се отнася и за извършване на продажби от ЕСФП, работеща в режим на самообслужване. Регистриране на продажби на течни горива чрез ЕСФП при условия на отложено плащане се приключва с вид плащане "резерв 1" - "отложено плащане". Според чл. 2, ал.1 от същата наредба, за целите на тази наредба"фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон)", "касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон)", и т.н. са тези по § 1, т. 40, 41, 67, 69, 70, 84, 85, 86, 87 и 96 от ДР и чл. 118, ал. 3 от ЗДДС, като според чл.118, ал.3 ЗДДС, фискалният и системен бон са хартиени документи, регистриращи продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта или с други заместващи парите платежни средства, издадени от въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип или от одобрена интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност. А електронни системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане оборотите от продажби на течни горива чрез средства за измерване на е вид фискално устройство. Регистриране на продажби на течни горива чрез ЕСФП при условия на отложено плащане се приключва с вид плащане "резерв 1" - "отложено плащане". На цитираните до тук норми се позовава и Окръжен съд - Смолян в определение № 516/17.12.2021г., по ч. гр. д. № 456/2021г., като приема че, при свързаното обсъждане на посочените норми от наредбата и на чл.118, ал.3 от ЗДДС, се налага изводът, че с оглед разпоредбите на чл. 25, ал.1 от наредбата и чл.118, ал.3 от ЗДДС, представянето на фискалните бонове от ответника означава не само, че горивата са продадени на ответника, а и че сумите по тях са платени на ищеца, независимо дали по банков път или в брой. Видно от представените с отговора документи, в случая е налице удостоверено плащане , а не поето задължение за бъдещо такова. На следващо място, твърдя че счетоводството на ищеца не е водено в съответствие с изискванията на закона. Извършил е плащане на по-големите суми, според указанията на ищеца, в т.ч през м. юни, юли, август и септември на 2021г. извършихме няколко превода, конкретно на следните дати и на следните суми, заради което получихме уверение, че по партидата на „*“ ЕООД са погасени всички задължения: На 02.06.2021г. е платена сумата от 5 000,00 лева; На 11.06.2021г. е платена сумата от 2 000,00 лева; На

18.06.2021г. е платена сумата от 3 000,00 лева; На 23.06.2021г. е платена сумата от 1 000,00 лева; На 25.06.2021г. е платена сумата от 3 000,00 лева; На 28.06.2021г. е платена сумата от 3 000,00 лева; На 02.07.2021г. е платена сумата от 3 000,00 лева; На 14.07.2021г. е платена сумата от 1 500,00 лева; На 23.07.2021г. е платена сумата от 1 000,00 лева; На 13.08.2021г. е платена сумата от 2 000,00 лева; На 20.08.2021г. е платена сумата от 4 000,00 лева; На 27.09.2021г. е платена сумата от 2 000,00 лева. Некоректна практика на ищеца, била да погасява частично по няколко фактури едновременно, чрез извършван превод от една дата, да иска авансово плащане, без да е зареждано все още, без да издаде фактура за аванс, да иска плащане във връзка с вече платени фактури. Оспорва записа в процесиите фактури за предстоящо плащане на вземанията по фактурите - банков път, като твърди, че към момента на издаване на фактурите всички плащания между страните по делото с предмет процесиите фактури са вече платени.

В с.з. ищецът „*“ ООД * поддържа иска чрез управителя * * и пълномощника адв.Б. *.

Ответникът „*“ ЕООД * оспорва иска чрез управителя * * и пълномощника адв. В. *.

Съдът, след преценка на изложеното в исковата молба и отговора, на становищата на страните в съдебно заседание и като обсъди събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

По ч.гр.д.№ */2021г., образувано по подадено заявление от „*“ ООД, Смолянският районен съд е издал Заповед №*/13.10.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, с която е разпоредено длъжникът „*“ ЕООД да заплати на кредитора „*“ ООД сумата от 16 323,72 лева – главница, представляваща стойността на закупено дизелово гориво и бензин по фактури №*/31.07.2021г. и №*/30.06.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 13.10.2021г. до окончателното изплащане на вземането, както и съдебни разноски в размер на 1 345,50лв. , от които 326,50лв. за ДТ и 1019,00 лв.за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.414, ал.2 от ГПК е постъпило писмено възражение срещу горната заповед от длъжника по нея „* „ЕООД *, че не дължи изпълнение по издадената заповед за изпълнение.

С Разпореждане №*/12.11.2021г. съдът е указал на заявителя „*“ ООД *, че в едномесечен срок от съобщаването му може да предяви срещу длъжника по издадената заповед за изпълнение иск за установяване на вземането си, като довнесе дължимата ДТ.

Разпореждането е получено от заявителя на 17.11.2021г. и на 24.11.2021г. е образувано настоящото производство по предявеният от кредитора иск за установяване на вземането по посочената по-горе заповед за изпълнение.

По делото няма спор, че страните са били в трайни търговски взаимоотношения по повод покупко- продажба на течни горива- дизелово гориво и бензин, като многократно през 2020г. и 2021г. /до 21.07.2021г., когато ответникът сключва договор за доставка на горива с друг доставчик- „*“ ЕООД, видно от договора на л.184-185 от делото/ ответникът е зареждал горива от бензиностанцията на ищеца.

По делото са представени: Фактура №*/30.06.2021г. , издадена от ищеца за закупено от ответника гориво- дизел на обща стойност 16 057,57лв. с посочени във фактурата 97 фискални бона. Отраженият в нея начин на плащане е „Банка“, както и Фактура №*/31.07.2021г. издадена от ищеца за закупено от ответника гориво- бензин и дизел на обща стойност 10 977,20лв. с посочени във фактурата 96 фискални бона. Отраженият в нея начин на плащане е „Банка“.

Относно начина на разплащане на горивата между страните са разпитани свидетелите *- счетоводител в ищцовото дружество и свидетеля *- управител на туристически офис в ответното дружество. Свидетелката * сочи, че практиката е била да се зареждат автобусите на „*“, като някои суми се платили в брой на бензиностанцията, а други са оставали неразплатени и се погасяват по банков път след издаване на надлежните документи. В случаите, в които се плаща в брой при зареждането се дава фискалния бон, който се дава на управителя на „* * * след като плати в брой, а не на шофьора. Когато не плати в брой на момента, фискалните бонове се прилагат към фактурата с начин на плащане- платежно нареждане по банка, съгласно Наредба №18. Накрая на месеца, след като приключат всички зареждания за месеца, същите се обобщават в една фактура, която г-н * подписва и превежда на „*“ ООД средствата по банков път. Фискалните бонове се прикрепят към фактурата и се дават заедно с фактурата за плащане. Не се случвало във фактурата да е отразено начин на плащане по банков път, а плащането да се извършва в брой. Сочи, че не познава лично * * и че тя не е донасяла пари в счетоводството на „*“ ООД. Свидетелката сочи, че през 2021г. не са плащани в брой пари при нея в счетоводния офис, който се намира до бензиностанцията, а само на бензиностанцията при зареждането, на момчетата, които зареждат. Г-н * е плащал при тях. През 2021г. никой не е идвал да носи при нея пари в брой. През 2020г. плащането е било в брой и фискалните бонове, които са платени ги давали на г-н *. Само г-н * и *, на която не знае фамилията. В банковото бордеро пишеше, че е платено по банков път по фактури, но не е упоменато по кои фактури. Ние закривахме първо стари задължения, които от 2020г. са били 19 500 лв. и в следствие са закривани и от годината при преводите.

Свидетелката * сочи, че офиса ѝ се намира в сградата на „*“ и работи там от 2019г. Счетоводството е в същата сграда. Знае, че „*“ са зареждали гориво само в „*“. Според свидетелката процедурата била такава: колите и автобусите се зареждат, след което са ходили и са извършвали плащане. Плащането се извършвало според фискалните бонове, които се издавали от „*“ ООД и на база на тези бонове

управителя на „*“ ЕООД е извършвал банково плащане и доплащал до стойността на самите бонове. Тези бонове * носил в офиса на „*“, като казвал каква част е платил по банков път и каква в брой и ги карал да проверят дали съвпадат сумите. На края на месеца е издавана и фактура. За внесените суми по банка е имало банково извлечение, а за тези на ръка - фискални бонове на тази стойност. Това са документите, които идват в „*“ за извършените плащания. Никой освен управителя не може да извършва банково плащане, като сумите за плащане в брой са носени и от нея и от друга колежка на счетоводителката на „*“ ООД. За платените в брой суми им се давали фискални бонове. Като деловодство при тях постъпва първичната информация и след като я обработят я дават на счетоводството, за да се отрази счетоводно.

Вещото лице по назначената и изслушана СИЕ дава заключение, че издадените фактури с доставчик „*“ ООД и получател „*“ ЕООД * за периода 01.01.2021 г. до 31.07.2021 г. са на обща стойност 95 483,35 лева / общо 14 бр. фактури подробно описани в таблица в заключението/, като процесните фактури на обща стойност 27 034,53 лв. са последните две издадени фактури. Всички издадени през посочения период на 2021 г. фактури са осчетоводени в счетоводствата на двете дружества, като същите са включени в дневниците за покупки на „*“ ЕООД и съответно в дневниците за продажби на „*“ ООД в месеца, за който се отнасят.

През 2021 г. ответното дружество е заплатило по банков път сума в общ размер на 75 500,00 лв., като размера на отделните плащания и датите на плащания са посочени в таблица в заключението. Основанието посочено при плащането е плащане по фактури. Тъй като плащанията не са конкретизирани за кои точно фактури се отнасят, в счетоводствата на двете дружества са погасявани задължения по различни фактури и няма съвпадения на задълженията по фактури.

При извършената проверка в счетоводството на ищеца, вещото лице е констатирало, че сумата от 19 500,00 лева, потвърдена, като салдо към края на 2020 г. е остатък от неразплатени фактури, както следва: 1507,62 лева - по фактура *31.10.2020 г., 9313,24 лева - по фактура */30.11.2020 г., и 8679,14 лева - по фактура */31.12.2020 г..

Съгласно данните от **фискалния апарат и отчетени данни по фискални бонове към ***, задължението на „*“ ЕООД към „*“ ООД е в размер **16 323,72 лева**, както следва: Начално салдо - 19 500,00 лева, задължение за периода 01.01.2021 г. - 31.07.2021 г. - 95 483,35 лева, заплатени суми в брой - 23 159,63 лева, заплатени суми по банка - 75 500,00 лева. Остатък от задължение - 16 323,72 лева.

Съгласно представения хронологичен опис на дружеството ищец за осчетоводяване на задълженията и получените плащания през 2021 г. от ответника не са осчетоводени коректно, поради което е налице различие между сумата на отчетените в * фискални бонове в брой и отчетените в счетоводството.

Във **Вариант 1-** на база първоначално представения по делото хронологичен опис от ищеца и отчетените в брой фискални бонове от касовия апарат, задължението на „*“ ЕООД е **9 882,45лв.**, както следва: Начално салдо - 19 500,00 лева, задължение за периода 01.01.2021 г. - 31.07.2021 г. - 95 483,35 лева, заплатени суми в брой - 29 600,90 лева. Заплатени суми по банка - 75 500,00 лева. Остатък от задължение - 9 882,45 лева. Съгласно така представения хронологичен опис сумите, платени в брой не са осчетоводени коректно, поради което е налице различие между сумата на отчетените в * фискални бонове в брой и осчетоводените в счетоводството. Платените суми в брой са получени, като разлики между отчетените в * и осчетоводени суми.

Във **Вариант 2-** на база представения по делото хронологичен опис с Молба вх.№ */13.06.2022 г.: и отчетените в брой фискални бонове от касовия апарат задължението на „*“ ЕООД е **12 582,63 лева**, както следва: Начално салдо - 19 500,00 лева, задължение за периода 01.01.2021 г. - 31.07.2021 г. - 95 483,35 лева, Заплатени суми в брой - 26 900,72 лева, Заплатени суми по банка - 75 500,00 лева. Остатък от задължение - 12 582,63 лв. Платените суми в брой са получени, като разлики между отчетените в * и осчетоводените суми.

При извършената проверка в счетоводството на ответника, вещото лице е констатирало, че сумата 19 500,00 лв., потвърдена като салдо в края на 2020г. е остатък от неразплатени фактури, като същата сума е и начално салдо към 01.01.2021г. Задълженията на ответника към ищеца за периода 01.01.2021г.-31.07.2021г. са в общ размер на 95 483,35 лв. Съгласно представените хронологични описи и допълнителни справки от дружеството за осчетоводяване на задълженията му и извършените плащания през 2021г. към „*“ ООД, задълженията на ответника към ищеца е в размер на **7 338,73лв.**, както следва: Начално салдо - 19 500,00 лева, Задължение за периода 01.01.2021 г. -31.07.2021 г. -95 483,35 лева Заплатени суми в брой - 32 144,62 лева, заплатени суми по банка - 75 500,00 лева. Остатък от задължение - 7 338,73 лева.

*При така установеното от фактическа страна съдът *рави следните правни изводи:*

Предявен е иск с правно основание чл.422 ал.1 ГПК.

Искът е предявен от и срещу надлежни страни, в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК, предмет на иска са сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, поради което е процесуално допустим. С установителния иск по чл.422 от ГПК се цели да бъде установено по исков ред съществуването на вземането, за което е била издадена заповед за изпълнение по реда на заповедното производство. Целта на предявяването на този иск е да се установи безспорно наличието на вземането, за което е издадена заповед за изпълнение, като подаването на възражение не води автоматично до отмяна или обезсилване на вече издадената заповед за изпълнение, а представлява

само пречка същата да влезе в сила. В случай, че производството по иска по чл. 422 ГПК приключи с позитивно решение тази пречка отпада и заповедта за изпълнение влиза в сила и придобива изпълнителна сила. По този специален установителен иск в тежест на ищецът е да докаже факта, от който произтича вземането, а ответника - възраженията си срещу вземането.

Няма спор, че процесните сделки – покупко-продажба на течни горива са търговски по смисъла на чл. 286, ал. 1 от ТЗ. Касае се за сделки- търговски продажби по чл.327 ТЗ, за които са издадени процесните две фактури - № * /31.07.2021г. на стойност 10 977, 20лв. и №*/30.06.2022г. на стойност 16 057,33лв. Съобразно правилата на доказателствената тежест ищецът следва да докаже, че е изпълнил задължението си да предаде стоките на ответника-купувач, а ответникът следва да докаже, че е изпълнил основното си задължение по договора за търговска продажба-да заплати цената на доставените стоки по процесните фактури. Ответникът не оспорва, че ищецът е изпълнил задължението си за предаване на стоките, за които са съставени фактурите, както и тяхната стойност. Спорът между страните е заплатени ли са дължимите суми по процесните две фактури, респ. за размера на неизплатения остатък по тях.

Както се посочи, страните са били в трайни търговски отношения, като от заключението на вещото лице се изясни, че между тях е установено неразплатено салдо за 2020г. в размер на 19 500,00лв., което е отнесено в счетоводствата и на двете дружества като начално салдо за 2021г. Безспорно се установи от заключението на вещото лице също, че за периода 01.01.2021г. до 31.07.2021г. ответникът е имал задължения към ищеца по 14 издадени фактури в общ размер на 95 483,35лв. / в който се включват и задълженията по процесните две фактури от 30.06.2021г. и от 31.07.2021г. на обща стойност 27 034,53лв./. Установи се също от показанията на разпитаните по делото свидетели * и *, че погасяването на горепосочените задължения е извършвано от ответника в брой или по банков път. Видно е от писмените доказателства, че ищецът за всяка продажба е издавал фискален бон, съгласно изискванията на Наредба № Н-18/2006 г. – съответно за плащане по банка или за плащане в брой, като въз основа на боновете с плащане по банка е издавана фактура. Изключение прави последната фактура – от 31.07.2021г., в която са посочени фискални бонове за плащане в брой. Тъй като процесните две фактури / от 31.07.2021г. и предходната от 30.06.2021г./ са осчетоводени в счетоводствата и на двете дружества съобразно трайно установената съдебна практика следва да се приеме, че осчетоводяването на фактурите в счетоводството на ответника и включването ѝ в дневника за покупки по ЗДДС представлява недвусмислено признание на задължението по осчетоводената фактура и доказва неговото съществуване. / В т.см.Решение № 96 от 26.11.2009 г, постановено по търг.дело № 380/2009 г на ВКС, Първо т.о., Решение № 23 от 07.02.2011 г, постановено по търг.д.№ 588/2010 г на ВКС,

Второ т.отд., Решение №42 от 19.04.2010 г на ВКС, постановено по т.д. № 593/2009 г на Второ т.о. на ТК, и др./. Предвид изложеното, неоснователно е становището на ответника в отговора, че към момента на издаване на процесните фактури всички задължения между страните са бил вече платени.Щом ответникът е осчетоводил фактурата това е извънсъдебно признание, че посоченото във фактурата задължение съществува и че то е в посочения в нея размер. Съдът счита,че след като в осчетоводените фактури е посочен начин на плащане- банка, то задължението по съответната фактура следва да се плати по банка, независимо от начина на плащане посочен във фискалния бон, въз основа на който е издадена фактурата. Дори да се приеме, че ответникът е платил в брой някои от фискалните бонове, въз основа на които е издадена фактурата от 31.07.2021г., то с осчетоводяването ѝ в своето счетоводство е признал задължението, обективизирано във фактурата и неговия размер и дължи на ищеца плащане по нея.

Установи се от заключението на вещото лице също,че задълженията на ответника са закривани по различен ред в двете счетоводства. Според заключението на база отчетените данни от фискалния апарат по фискалните бонове към * непогасения остатък от задължението на ответника към ищеца е в размер на исковата сума от 16 323,72лв. На база първоначално представения от ищеца хронологичен опис и отчетените в брой фискални бонове от касовия апарат, платени от ответника в брой са 29 600,90лв. , по банка 75,500 лв.- непогасения остатък от задължението на ответника е в размер на 9 882,45лв., а на база представения от ищеца в хода на делото нов хронологичен опис и отчетените в брой фискални бонове от касовия апарат, платени от ответника в брой са 26 900,72лв., по банка-75 500,00 лв. - неизплатения остатък от задължението на ответника е в размер на 12 582,63лв. От своя страна ответника е осчетоводил платени суми в брой 32 144,62лв. и заплатени по банка-75 500,00 лв., при което неизплатения остатък е в размер на 7 338,73 лв.

Така, видно е от заключението на вещото лице, че съществува разлика в осчетоводяванията единствено относно размера на сумите платени от ответника „в брой“ и от там е налице несъответствие в размера на неизплатения остатък от задълженията на ответника към ищеца в счетоводствата на двете дружества.

Съгласно чл.53 от ТЗ всеки търговец е длъжен да води счетоводство, в което отразява движението на имуществото на своето предприятие. Това движение се регистрира в хронологичен ред.

Съгласно чл.55 ал.1 от ТЗ редовно водените търговски книги и записванията в тях могат да се приемат като доказателство между търговци за установяване на търговски сделки.Търговски книги, водени в нарушение на изискванията на ТЗ и ЗСч.не могат да служат като доказателство в полза на тези, които са задължени да ги водят-чл.55 ал.2 от ТЗ.

По смисъла на чл.53 и чл.55 от ТЗ и чл.182 от ГПК редовните вписвания в счетоводните книги следва да се кредитират като годни доказателствени средства относно счетоводно отразените операции.

Съдът намира, че в случая осъществените от ищеца счетоводни действия относно размера на погасените задължения на ответника платени „в брой“ могат да се тълкуват като признание на ищеца за неизгодни за него факти. По аргумент от разпоредбата на чл. 55, ал. 2 от ТЗ вписванията в търговските книги на неизгодни за страната факти могат да доказват осъществяването им, дори при нередовно водено счетоводство. В тази насока са решение № 423 от 01.06.2006 г. на ВКС по т. д. № 9/2006 г. и определение № 359/13.05.2014 г. на ВКС по т. д. № 3957/2013 г., I т. о., където е прието, че дори водените в нарушение на ЗСч. счетоводни книги могат да бъдат доказателство, с тази разлика, че на тях може да се позовава този, който не ги е водил. В случая правилно се сочи от пълномощника на ответника, че счетоводните записвания, в които ищецът сам е осчетоводил като получени от ответника суми „в брой“ следва да се третират като признание за неизгоден за ищеца факт и доказателство, че сумите са платени. Горното следва от характеристиката на счетоводните документи-частни свидетелстващи документи, с формална доказателствена сила, които в случай, че съдържат неизгодни за съставилата ги страна факти, следва да бъдат ценени в нейна тежест.

С оглед изложеното съдът счита, че искът по чл.422 от ГПК за установяване дължимостта на неизплатения остатък по процесните две фактури е основателен и доказан до размер на сумата от 9 882,45лв. Осчетоводяването на сумата от 29 600,90лв. платени в брой съгласно първоначално съставения от ищеца хронологичен опис, съдът приема за доказателство за неизгоден за ищеца факт – погасяване от ответника на задължението в този размер чрез плащане в брой. Съставянето в хода на процеса на последващия хронологичен опис на платените в брой суми не променя този извод.

Ето защо искът е основателен и доказан до размер на сумата от 9 882,45лв., а за разликата над тази сума до претендирания размер от 16 323,72 лв. искът следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

С оглед изхода на делото, ще следва да осн.чл.81 във вр. с чл.78 ал.1 от ГПК ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца разноси по настоящото дело в размер на 959,87лв. и разноси в заповедното производство в размер на 814,57 лв., съобразно уважената част от иска.

Ще следва на осн.чл.78 ал.3 от ГПК ищеца да бъде осъден да заплати на ответника направените разноси в настоящото производство в размер на 757,62 лв. и разноските в заповедното производство в размер на 402,48 лв. съобразно отхвърлената част от иска.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „*“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №8, вх.Б, ет.6, представлявано от * * *, че дружеството дължи на „*“ ООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №1 представлявано от * * * сумата от 9 882,45 лева, представляваща неизплатен остатък от задължение по фактури № №* от 31.07.2021 г. и №* от 30.06.2021 г., за което по ч.гр.д. № */2021 година по описа на РС * е издадена Заповед № */13.10.2021г.за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК., като **ОТХВЪРЛЯ** иска В ЧАСТТА за разликата над 9 882,45лв. до претендираните 16 323,72лв.

ОСЪЖДА „*“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №8, вх.Б, ет.6, представлявано от * * *, че дружеството дължи на „*“ ООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №1 представлявано от * * * разноски по водене на настоящото дело в размер на 959,87лв. и разноски в заповедното производство в размер на 814,57 лв., съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА „*“ ООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №1 представлявано от * * * да заплати на „*“ ЕООД, ЕИК * със седалище и адрес на управление *, ул.“**“ №8, вх.Б, ет.6, представлявано от * * * разноски по водене на настоящото дело в размер на 757,62 лв. и разноски в заповедното производство в размер на 402,48 лв., съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Смолянски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Смолян: _____